

Jön Isten!

Időpont: 1963. szeptember 15. Szentháromság ünnepe utáni 14. vasárnap

Helyszín: Győr - Öregtemplom

Oltári ige: János 15,9-14

Igehirdetési alapige: Mikeás 6,6-8

Ének: 355, 358.

Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendőös borjúkkal?!

Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!

Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járáj a te Isteneddel.

A felolvasott szentírási szakasz úgy hangzik, mint valami nagyon tárgyilagosan tartott tanítás Istennek tetsző istentiszteletről. Ez azonban csak látszat. Csak addig gondoljuk ezt, amíg ezt a kis felolvasott szakaszt olvassuk csak el, abban a pillanatban azonban, mikor végigolvassuk az egész fejezetet vagy legalább is annak elejét és megkeressük történeti és lelki hátterét, melyben Mikeás próféta ajkán Istennek ez a tanítása elhangzott, akkor egészen más színt kap ez a szakasz is. Elegendő az első két vers elolvasása is ahhoz, hogy lássuk, Mikeás próféta milyen szorongatott helyzetben ír, milyen feszült a helyzet, milyen izgatott lelkiállapot az, melyben Mikeás prófétán keresztül Istennek ez az objektív tanítása elhangzott. Isten dönt és ez Mikeásban és népében pánik hangulatot kelt.

Isten perelni jön, igazságot keres, még pedig a maga igazságát keresi. Ha pedig Isten úgy jön ebbe a világba, egy néphez, benne énhozzám, hogy a maga igazságát keresi, akkor végem van. Érthető tehát az, hogy a prófétán és népén ez a pánik hangulat vesz erőt arra a hírre: jön Isten, perelni akar velem!

Ne gondoljuk azonban azt, hogy ami itt történt, az egy különleges helyzet, mely előtte még nem volt és nem is lesz soha többé. A bűneset óta az ember sokszor megérezett valamit abból, hogy jön Isten. Lehet, valami belső nyugtalanság jelentette ezt be neki, lehet, hogy valami körülmény folytán vélte hallani Isten döngő lépteit, ki a világ történelmének országútján egyre jobban közeledik felé. Valahányszor ez a figyelmeztetés megtörténik, hogy jön az Isten, mindig ez a pánik hangulat, izgatott szorongás vesz erőt az emberen.

Így volt ez már az Édenkertben is. (1Móz 3,8) Mikor Isten lépteit az esti hűvös alkonyatban meghallotta Ádám és Éva, nem akartak Isten színe elé kerülni, el akartak rejtőzni előle a kert bokrai közé. Az utolsó embernél is így lesz majd. Mikor megdördül majd az ég, lehullnak a csillagok, megmozdul a sziklaszilárdnak hitt föld és összedül minden, mikor majd az ég felhői megnyílnak, hogy utat engedjenek és hidat verjenek a mennyből földre érkező Királynak, akkor a kétségbeesett, futva menekülő emberről meg van írva: „*És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket...!*” (Jel 6,16a).

Azonban ez nemcsak kezdet és a vég, az első és az utolsó pánikhangulat, ez az örök ember pánikhangulata és izgatott szorongása, valahányszor tudomásul kell vennie, hogy jön Isten. Ebben az igében is erről olvasunk. Mikeás ezért kiált fel: Mit csináljak, mikor jön Isten? ... Erre felel az ige, melyben nemcsak Mikeás próféta, hanem maga az érdekelt Isten felel az érdekelt és kérdező embernek.

Mit felel? ...

1. Ha jön Isten, menj elébe!

Az első felelet tehát ez: menj elébe Istennek, ki nagy haraggal és indulattal közeledik feléd! Nagy bölcsesség ez testvéreim! Az ótestamentom területén ez egészen megdöbbentő és gondolkodásba ejtő bölcsesség. Mikeás és népe egészen világosan látta, hogy mikor Isten valakihez perelni jön, akkor menjen elébe! Az átlagember ugyanis mást csinál! Menekülni akar Isten elől. Csak azt fújja egyre: rejtőzz el! Ezt csinálta az első emberpár is és ezt fogja csinálni az utolsó ember is. Azt csinálja ma is. Persze ma már nem az Édenkert bokrai mögé akar bújni vagy az összeomló hegyek alá akar elrejtőzni. Egyet világosan kell azonban látni a mai embernek is: Isten elől földrajzilag nem lehet elmenekülni! A zsoltáríró is azt mondja: „*Hová menjek a te lelked elől és a te orcád elől hova fussak? Ha a mennybe hágnak fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobbkezed fogja engem.*” (139. zsoltár 7-10) Nem lehet olyan helyet találni a világon, ahol nincs ott az Isten. Ezen a világon csak egy hely van, ahol nincs ott Isten, ez a pokol és kárhozat, mindenütt máshol ott van Isten. Tehát földrajzilag nem rejtethet el magamat – így is mondhatnánk – fizikailag nem lehet elrejtőzni Isten elől.

Ma, másképpen, lélektanilag próbálnak elrejtőzni Isten elől és megszabadulni a kellemetlen Isten-gondolattól. Elfoglalja magát az ember mással, hogy ne jusson hely és idő annak az Istennek, akinek szentsége van és perelni akar és jön az emberhez. Az egyik ember egyre jobban beleveti magát a munka robotjába. Nincs az az egyiptomi munkahajcsár, aki úgy tudná hajszolni munkára a rábízottakat, mint ahogy az ember maga magát tudja beletemetni a munkába! Dolgozik, dolgozik inaszakadtáig, mert menekülni akar önmagától és a csendtől s a csendben megszólaló Isten szava elől! Nincs egyetlen szabad pillanata sem, még vasárnapjai is munkában telnek el, áltatva magát, mikor Isten kereső szavára, lelkiismeretének megszólaló hangjára így felel: Nem érek rá templomba menni! Csak egy napon vagyok otthon, a sok házimunka igénybe veszi egész vasárnapomat! Nem érek rá még újságot sem elolvasni, csak átszaladok rajta, nagyjából a címetek olvasom el, arra mégis csak szükség van, hogy tudjam, mi történik körülöttem és lépést tudjak tartani, ez a kulturáltsághoz és műveltséghez is hozzátartozik!

Nem érek rá bibliát sem olvasni, sem imádkozni, minden pillanatot ki kell használni s örülök, ha vasárnap kicsit tovább pihenhetek. Nincs időm Isten számára! ...

Nem mindenki van tudatában annak, hogy önmaga hajszolásával nem több munkateljesítményt akar elérni és nem több pénzt akar keresni, hanem menekülni akar saját lelke és az élő Istennel való találkozás elől! Reménytelen próbálkozás! Hiába töltöd meg napod minden pillanatát munkával, sűrögsz-forogsz, nem érsz rá Isten számára, Ő majd teremt időt számodra és akkor muszáj lesz Őt meghallgatnod! Ha nappal nem érsz rá, majd felébreszt éjszaka, odaül ágyad szélére, majd ott övé lesz a szó!

Valakit, aki nem ér rá Istenre, betegágyba fektet, kiírja a munkából és úgy kényszeríti, hogy hallgassa meg végre valahára azt, amit Ő akar mondani neki.

Nem lehet mámorba sem menekülni! Nem a munka keresése, az élet hajszolása az egyedüli, amivel a mai ember Isten elől el akar rejtőzni és menekülni. Mámorba dobja magát, úgy akar elrejtőzni és elfelejtkezni Istenről.

Ismeritek ugye az ótestamentom történetét, Belszár királyról? Nagy lakomát rendezett az ország minden főemberének. Dúsan megrakott asztal roskadozott az arany, ezüst edényeket megtöltő finom étel és ital súlya alatt. Folyt a bor, szólt a zene, szállt a nóta, csillogott a sok szem, mámorosodott a sok szív, mikor egyszerre egy titokzatos kéz tűnt fel a királyi palota

meszelt falán szemben a királlyal és ismeretlen betűkkel azt írja: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! Dániel megfejti az írást és megmagyarázza a királynak, hogy ez azt jelenti: Megmérettél, híjával találtattál! Elvétetik tőled az ország!

Melyikünk nem tapasztalta már meg életében ugyanennek a megisméltődését, ha nem is ilyen misztikus formában, ilyen nagy nyilvánosság előtt, de azért ugyanazzal a megrendítő és félelmet gerjesztő komolysággal, hogy még a legédesebb mámorban is megkeseredett a száj íze, elhalványul a piros élet rózsája az arcon, a szemnek csillogó, lázas tüze kialszik s barátok kezében a habzó poharak csengésébe is beleharsan Isten indulatos, haragvó szava: megmérettél! ... Poharak csengése között is megtalálhatja és elhallgattathatja Isten az előle menekülő embert, mint Belszár királyt, akit még ugyanazon az éjszakán megöltek.

Testvér! Ne menekülj Isten elől, ugyanis reménytelen a próbálkozásod! Nem tudsz előle elmenekülni! Még ha egy egész életet is leélsz úgy, hogy el tudsz menekülni, rejtőzni Isten elől, utolsó napodon mégis találkoznod kell az élő Istennel, a veled perbeszálló és a maga igazát rajtad is megkereső Istennel! Ne menekülj hát, állj meg, fordulj vissza, menj elébe! Nézd, Mikeás is azt mondja, menj elébe Istennek, aki jön, hogy sérelmét tőled is számon kérje és ítéletét végrehajtsa feletted! Menj elébe! Isten elől csak Istenhez lehet menekülni! A pánik hangulatnak nálad se az legyen a következménye, hogy lehetetlen próbálkozásokat végzel, hogy elrejtőzhess Isten elől! Menj elébe, jelentkezz önként, mint a körözött tolvaj, aki mikor látja, hogy egyre jobban szorul a gyűrű körülötte s tudatára ébred: nincs szabadulás, - jelentkezik önmaga a rendőrségen.

Testvér! Nincs más megoldás, menj elébe Istennek és mondd: Itt vagyok én bűnös ember, hajtsd végre Uram rajtam ítéletedet!

2. Ha jön Isten, menj elébe üres kézzel!

Mikeás népe tudta, hogy elébe kell menni a perelő Istennek, de nem tudta mivel. Nem könnyű dolog üres kézzel menni Isten elé. Nemcsak azért, nem könnyű, mert perbeszálló Istennel van dolgom, nemcsak Isten miatt nehéz, nehéz önmagam miatt is. Menjek elébe? ... De mivel menjek elébe? ... - kérdezi Mikeás próféta is. A felelet ez: Menj elébe üres kézzel! Pedig ... pedig, de szeretne az ember valamit vinni a haragvó Istennek! De mivel menjek? ...

Ha erre ótestamentombeli előképet keresünk, eszünkbe jut a csaló Jákób története, aki elvette testvérétől, Ézsautól az elsőszülöttségi jogot és elmenekült előle Lábánhoz. Az Úr visszaküldi őt újra hazájába, arra a földre, mely után annyira vágyódott, de mikor megérkezik a Jabbók révén a Jordán partjára s ott tudatára ébred annak, hogy – hazamegyek, de nem kerülhetem el Ézsauval való találkozást, - megjíjed, mert ez Ézsauval szemben elkövetett bűnével való találkozást is jelenti számára. Mivel menjek elébe Ézsauinak? ... Mivel engesztelhetem ki haragját? ... Elhatározza, hogy megpróbálja Ézsaut kiengesztelni ajándékokkal. Nem ő maga viszi, előre küldi engesztelő ajándékát. Ha összeszámolnánk a nagy állat-áldozat számát, melyet Ézsauinak küld Jákób, elcsodálkoznánk azon a mérhetetlen összegű ajándékon, mely vetekedne az elsőszülöttségi jogot megvásárolható összeggel!

Az más kérdés, hogy ki tudta engesztelni vele Ézsaut. Ez csak az utolsó pillanatban vált nyilvánvalóvá. A bátor Jákób remeg, mint a nyárfalevél és egész éjjel birkózik Istennel és könyörög irgalomért, mert remeg az Ézsauval való találkozástól.

Ez az örök ember próbálkozása: ajándékot akar vinni Istennek, hogy kiengesztelje. Így olvassuk a 6-7. versben: „*Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendő borjúkkal?! Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban,*

vagy tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?” Isten és az ember közötti találkozásnál az embert mindig zavarja a bűn. Ezért akarja Jákób is kiengesztelni Ézsaut. Ez kergeti bele a pánikhangulatba is. Itt is, mikor azzal a kérdéssel foglalkozik a próféta, mivel menjek elébe Istennek? – egy csomó tervet vet fel, de mindegyik után kérdőjelet vagy felkiáltójelet tesz, mert nem bízik az eredményben. Menjek elébe tiszteletadással? ... Menjek elébe hatalmas állatáldozatokkal? ... Esztendő borjúkkal? ... Ezerszámra vigyek neki áldozatot? ... Vagy öntsek olajat elébe patakokban, hogy folyjon, mint a víz? ... Vagy hozzam meg azt az áldozatot, amit a pogányoktól tanult népem, hogy elsőszülöttemet, a legkedvesebbemet tegyem vétkemért oltárra, hogy megölt testéből folyjon a vér az oltárra lelkem bűnéért, hogy Isten ne haragudjon? ... Mindig ott van utána a kérdőjel! Tehát minden, Mikeás próféta által felvetett terv megkérdőjelezhető. Igaz Mikeás próféta pánik félelemérzete, igaz, hogy Istenhez hiába megyek külső ceremóniával, hajlongással, hiába viszek akármilyen drága áldozatot, hiába folyik patakokban az olaj és vér, nem segít semmi, nem tudom kiengesztelni vele Istent.

Hát mit vigyek akkor neki? ...

Nem vihetek Istennek semmit! Amim van, mindenem Istentől van és minden Istené. Nekem saját tulajdonom csak egy valami van, amit én szereztem magamnak: a bűneim! Más minden ajándék Istentől, kezem üres. Üres kézzel kell mennem Isten elé.

Mondd: Ennyi bölcsességre rájöttél-e már? ...

Mikor Luther egészen közel érezte magát ahhoz az órához, mikor találkozni kell szemtől-szembe a számonkérő Istennel, utolsó gondolata, mit nagy betegen egy cédulára írt és íróasztalán hagyott, ez volt: Koldusok vagyunk! Bizony koldusok!

Mondd: Tudod-e követni Luthert ezen az úton? ... Koldus-sorsod vállalod-e? Semmim sincs! Üres kézzel kell mennem Isten elé! ...

3. Ha jön Isten, menj elébe kegyelmébe vetett hittel!

Tovább beszél Mikeás. Ha jön Isten, ne csak üres kézzel menj elébe, hanem kegyelmébe vetett hittel is! Valami csodálatos van abban a töprengésben, ami Mikeás lelkén keresztül megy, amikor Istennel való találkozásra indul, arra készül. Arra gondolhatott: Ha Isten bejelenti magát, hogy jön és találkozni akar velem, akkor bizonyára van abban fenyegetés, mellyel meg akar állítani a tőle való függetlenedést, a bűn útján. De nemcsak ezért üzeni meg jöttét, hogy hatalmas kezével összezúzzon, bilincsel megkötözzön. Meg is akar engem menteni, mert úgy látja, veszedelemben járok s nem bele akar taszítani még jobban a mélységbe, hanem azért is jön, hogy legalább a szakadék szélén megfogjon és megmenten a mélységbe való zuhanástól. Isten ezért is jön!

Azonban nemcsak mentő szeretettel jön. Ő nem jön üres kézzel sem. Én üres kézzel megyek elébe, Ő kezében nemcsak hatalom van, amivel meg tud menteni, valami más is van. Mikeás ezt még nem látta, előtte még ködbeveszett a jövő, de mi az újtestamentumból visszanézve már látjuk, hogy lehetséges az emberáldozat a haragvó Isten kiengesztelésére. „*Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!*” ... Én ezt nem tehetem meg, ha megtehetném is hiába tenném meg, de az ember által nyújtandó gyermekáldozatot, Isten hajtotta végre a kereszten. Isten megtehetette! Üres kezében ott van egyszülött szent Fia, őt adta halálra, hogy felfigyeljek: Ő nem pusztítani akar, mikor jön, hanem megmenteni. Ő szeret akkor is, mikor perel velem s nekem szabad üres kézzel, de ebbe a kegyelembe vetett hittel menni Isten felé.

Gondolkoztál-e már azon, hogy milyen csoda az, hogy a tékozló fiú egyáltalában haza mert menni azok után, amit csinált? Haza mer menni üres kézzel, rongyos ruhában, megsebzett testével oda mer állni Atyja elé? ... Igaz, hogy könyörgéssel és bűnbánattal megy elé, de miért megy haza? ... Mert egy hite megmaradt neki: nekem Atyám van otthon! Én tudom, hogy csak azt érdemlem, hogy uszítsa rám a kutyát, tépje le a rongyot rólam s örökre becsapva maradjon előttem az a kis kapu, melyet én magam csaptam be, mikor elmentem hazulról! És megy haza üresen, csak rongyait, bűneit viheti haza. Barátai mehtagadták, pénzéhes szeretői cserbenhagyták, elfogytak mellőle, csak egy hajlék van a világon, ahol irgalom vár rá, csak egy valaki vár, az én szerető Atyám! Ezzel a hittel megy haza. Nincs semmi biztosítéka erre. Nem küldött követet előre, hogy kérdezze meg atyjától: a disznóvályú mellől, minden vagyonát elpocsékolva, halálra váltan, hazamehetek-e? ... Tudom, nem lehetek fiad többé, magam tettem magamat méltatlanná arra, hogy fiadnak neveztessem, de engedd meg, hogy béreseid között hadd legyek egy, mert nálad még a béresnek is jobb dolga van, mint nekem másutt minden szabadságomban! A hit vezeti haza és nem nyomorúsága miatt megy haza. Szíve mélyén ott van az előlegezett hit, melynek még nincs semmi tapasztalati fundamentoma, de ez az előlegezett hit, mégis azt mondja: eredj haza, vár Atyád szerelme, vár rád vigasza...

A tékozló fiú még nem tudta azt, ami minket már a kegyelemben előlegezett hitben megerősít. Ő még nem tudta, hogy az Atya nemcsak pénzét adta érte s szíve fájalmát, de egyszülött Fiát is odaadta s nekem e keresztbe fogódzva szabad a haragvó, szent Isten ajtaján zörgetni: Atyám, légy irgalmas nekem, bűnösnek! Hidd hát a még nem látott kegyelmet! Menj elébe ezzel a kegyelemben vetett hittel!

E hit már nem reménység. Több ez, valóság! Aki Mikeás próféta üzenetét egészen megérti és a tékozló fiú történetét belülről látja, az tudja, az a hit, mellyel én hazamegyek, valóság. A haragvó, velem perbeszálló Isten helyett az én Atyámmal, a kegyelmes Atyával fogok találkozni. E hit már akkor valóság, amikor még nem valóság a hitem, de valósággá teszi a jelenben azt, ami a jövőben eseménnyé lesz.

4. Ha jön Isten, menj elébe hálaadással!

„Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.” Az első pillanatban úgy hangzik ez az ige, mintha azt mondaná Isten: indulj meg a cselekedetek által való megigazulás útján! Légy jó, szeresd az igazságot, szeresd az irgalmasságot, alázatosan járd! Csakhogy nem szabad elfelejteni, hogy az ótestamentomot az újtestamentomból visszafelé nézve kell olvasni és akkor számomra ez azt jelenti: ember!, aki üres kézzel, de Isten kegyelmébe vetett hittel mérsz Isten elé, legyen ez a hited olyan valóság, ami megtermi gyümölcsét akkor is, amikor a hitből még nem lett látás! Mikor még nem látod Isten kisimult, megbocsátó orcáját felragyogni kegyelemben, de hiszel benne, már akkor teremd a hála gyümölcsseit! Nem arról van itt szó, tehát, hogy azért, mert kaptál valamit, mert Isten megbocsátott, kegyelmébe zárt, körülölelte megtépett testedet, rongyos ruhádat leszedte rólad, a Fiú ruhájába öltöztetett fel, gyűrűjét húzta ujjadra, asztalához ültetett, most már teremd a hála gyümölcsseit! Nem erről van szó itt! Arról, hogy én még a disznóvályú mellett ülök, s onnan indulok el hazafelé, de még nem tudom, mi vár rám. Hitem azt mondja: kegyelem. És ez a hit, a meg nem tapasztalt, látással még meg nem erősített hit termi a hála gyümölcsseit akkor, amikor még abból semmit érzékszervemmel felfogni nem tudok.

Ez az újtestamentom látása. Ezt a látást várja tőlem is Isten. Várja kegyelemben vetett hitem gyümölcséeként, mikor még ezt a kegyelmet meg sem tapasztaltam!

Mik a hála gyümölcssei?

a/ igazságot cselekedjél! Ez az igazság nem a polgári törvény erkölcsi igazsága, melyet az ember a maga jóságának bizonyítására akar megteremni. Ez az igazság a z igazság, amiről Jézus azt mondja: én vagyok az igazság! Luther ezt így fordítja: cselekedd az igét, mert az Ő igéje, igazság.

A tékozló fiú nem hallgatott atyja szavára. Az ige el volt fedve előtte. A bűn befedezte előle, láthatatlanná tette. Te most nyisd ki mindkét füledet és mindkét szemedet és hallgasd és lásd meg, mit mond Isten az igében! Ne csak olvasd, cselekedd is az igét, hogy lehessen utad világossága és lábaidnak szövétneke!

b/ gyakorold az irgalmasságot! – mert irgalmasságot kaptál! Ne felejtse el, hogy te is kegyelemből élsz s neked is irgalmasságot kell gyakorolnod! Aki abból él, hogy Isten nem igazságos, hanem kegyelmes Isten, attól az embertől azt várják, hogy ő is irgalmat és ne igazságot gyakoroljon a másik felé.

A gyümölcsök között ott van az is:

c/ alázatosan járj! Múltad alázzon meg akkor is, mikor Isten eltörölte! Isten azt ígérte: a bűn eltöröltetett, nem emlékszem többet rá! Neked azonban emlékezni kell mindig arra, milyen mélyből emelt fel Isten! Csak addig vagy hálás Istennek, amíg erre emlékezni tudsz!

Minden kegyelem életünkben: kegyelem, hogy vagyunk, hogy van mindennapi kenyerünk, ruhánk, munkánk, emberek vesznek körül, családunk van, kiknek szívében meleg érzés van irántunk. Ez mind kegyelem és semmi sem természetes e világon! Aki tudja, hogy kegyelemből él, az járjon alázatosan és ne csak tudja és mondja ezt: milyen nagy dolog az, hogy Isten megbocsátott, de tudjon ebben alázatosan járni és élni!

d/ járj Isteneddel! Megvilágosodik most már előttünk a szakasz utolsó üzenete is: járj Isteneddel! Ha ez a te életedben valósággá válik, tudod akkor mi történik? Isten, az én Istenem lesz! Alázatosan járj tehát Isteneddel! Milyen ég és föld különbség van a kettő között: Isten és az én Istenem között! Nem kell ezt magyarázni, első pillanatban is megérzi az ember, hogy Isten ugyan tőlem független nagy Úr, Felség, királyok Királya, szent és igaz, mégis az én Istenem és Atyám! Ezzel az Atyával szabad járnok, mint gyermeknek az édesapjával kézen fogva veszedelmes utakon és nem kell rá kérni. Lépj hát Istennel személyes kapcsolatba! Járj vele ne csak úgy, hogy egy héten egyszer eljössz templomba. Egész nap járj vele, munkahelyeden, pihenésedben, családi körben is járj Isteneddel és akkor csodálatos nagy csoda történik! A haragvó Isten és a remegő ember találkozik! Isten úgy indul felém, mint bíró, döngő léptekkel, reszkető félelmet, pánikot keltve bennem, s mikor megérkezik, az én mennyei Atyám lesz belőle, aki megölel, megcsókol, arcomat végigsimogatja, sebes, tüskétől vérző testemről a vért lecsókolja és hazavisz magához. Én, az ember jöttem, mint körözött bűnös, megérkeztem, mint gyermek, aki Vele úgy járhatok, mint az én Istenemmel. Tehát, a bíró úgy érkezik meg, mint Atya, s az ember úgy érkezik meg, mint gyermek s összeölelkezve együtt járnak!

Azt hiszem te is megérezted valamit abból, amit Isten Mikeáson keresztül neked is üzent: Isten azt szeretné és azt várja, hogy a te élettörténeted is ez legyen!

Ámen.

Mennyei Atyánk! Napról-napra Eléd visszük életünk sokféle megoldatlan kérdését! Add, hogy megértsük és elfogadjuk válaszat, hogy egy parancsolat van: szeretet irántad és a másik ember iránt! Kérünk, indíts minket arra, hogy a Te tetszésed szerint éljünk az Úr Jézus Krisztus által.

Ámen.